

dette er virkelig i den Grad en kommunal Udgift, at jeg egentlig ikke synes, at der kan være Tale om, at den skal falde Staten til Byrde. Fattigudgifterne betales jo altid af Fattigvæsenet, og det forekommer mig ikke, at der i dette Tilfælde, hvor Udgiften i lige saa høj Grad er en Fattigudgift, kan være Tale om noget Andet. Jeg synes derfor, at jeg vilde være tilfreds, naar man kunde faae det Løfte af Ministeren, at han ikke vil være utilbøielig til at lade Staten betale en Del af Udgifterne til Sdioterne, under alle Omstændigheder naar de komme ind paa en Almormanstalt. Naar det stete paa den Maade, saa holdt man sig jo kun til det hidtil Bestaaende, man fik ikke Mere og gav ikke Mere. — Der er en anden Ting, jeg dernæst vil gjøre opmærksom paa. Det er nemlig i de tidligere Lovforslag, baade i det, der blev indbragt i Fjor af det ærede Medlem, der sidst talte (Thorup, ligesom ogsaa i det Lovforslag, der blev fremsat af Regjeringen i 1875, nævnt i §§ 61 og 62, hvorledes Sindsyges Anbringelse i Sindsygeanstalterne skulle betales. Dette er gaaet ud af dette Lovforslag, jeg veed ikke, om det er med Billie, jeg har efterset i Motiverne, men har ikke kunnet finde Grunden dertil. I ethvert Tilfælde vil jeg dog ønske, at der maa komme en Bestemmelse om de Sindsyge. Jeg tror, at det vil være rigtig, at det udtrykkelig bliver sagt, hvad Amtsfondene skulle betale, og at det i alt Fald bliver ordnet saaledes, at Amtet kun betaler, naar den Sindsyge er farlig for den offentlige Sikkerhed, de $\frac{2}{3}$, men naar den Sindsyge ikke er farlig, ingen Ting, og jeg tror, at det Heldigste vilde være, om Amtet overhovedet blev fritaget for Udgifterne til de Sindsyge, ligegyldigt om de ere farlige for den offentlige Sikkerhed eller ikke. Hvis den Sindsyge egner sig til et Ophold i en Anstalt, skal nu Amtskommunen betale $\frac{2}{3}$, og Sognekommunen $\frac{1}{3}$. Jeg har forjæves søgt efter Bestemmelser angaaende de Sindsyge her i Lovforslaget, men det er muligvis min Feil, at jeg ikke har kunnet finde dem. — Jeg skal blot endnu sige et Par Ord om Forsørgelsesmaaden i Kapitel III. Det forekommer mig, at den ærede Minister har været ganske overordentlig heldig med Affattelsen af de Paragrafer, der handle herom, idet han — som det synes mig med Rette — har lagt særdeles stor Magt i Amtsrådets Hænder og i det Hele til den kommunale Administration. Det finder jeg fuldkommen i sin Orden i dette Tilfælde; det kan man godt gjøre. Men der er tillige truffet en restrikerende Bestemmelse af Ministeren, og det finder jeg ligeledes meget

heldigt. Der staar, at det er forbudt at anbringe Børn og ældre Folk i saadanne Anstalter, hvor der er daarlige Personer. Det finder jeg ganske overordentlig rigtig og nødvendigt. Det er Noget, som hidtil ikke har været iagttaget, saa at Bestemmelsen i denne Paragraf er et ligefrem positivt Fremstridt. Der er kun een Ting, som jeg her kunde ønske rettet. Der staar, at den, hvis Forhold ikke egner sig til Understøttelse i Hjemmet, kan af Fattigvæsenet henvises til Underhold i en Forsørgelsesanstalt. Det tror jeg er for strengt imod Kommunerne. Man kan omtrent sige om alle Trængende under Fattigvæsenet, at de vel kunne egne sig til Forsørgelse i Hjemmene, og jeg tror derfor, at det vilde være heldigt, om man overlod til den vedkommende Fattigkommune at afgjøre, om den Fattige skal indlægges i en Anstalt eller ikke, forsaavidt han da nyder fast Understøttelse. Det følger af sig selv, at fordi en Mand en enkelt Gang faar en Understøttelse, bør han ikke indlægges i en Anstalt, men nyder han fast Understøttelse, mener jeg rigtig nok, at Kommunen maa være berettiget til at sætte ham ind i en Forsørgelsesanstalt; hvis det ikke var saa, kunde Anstalterne jo tilsidst komme til at staa fuldstændig ledige. I § 49 staar der, at, naar en Trængende har nydt Understøttelse udenfor den Kommune, som vil have endelig at afholde Udgifterne ved hans Forsørgelse, kan det, saalænge denne endnu ikke er udfunden, ved et Paalæg af Fattigbestyrelsen i den Kommune, hvori han har nydt Understøttelse, forbydes ham at forlade samme uden dertil erhvervet Samtykke. Det finder jeg temmelig barbarisk. Fordi en Trængende har faaet Understøttelse, maaffe for en Dag eller to, bør man dog ikke derfor forbyde ham at forlade Kommunen, indtil hans Forsørgelseskommune er bleven udfundet. Men jeg antager, at man blot behøver at gjøre opmærksom paa denne Strengthed, for at faae Bestemmelsen forandret. — Endelig ønskede jeg at sige et Par Ord om Forsørgelsesstedet ved uafbrudt Ophold i en lang Tælle af Aar. Det er jo et Spørgsmaal, som bør stærkt oppe sidst, og hvorom der blev talt meget. Meningerne dette sig imellem Fødestedet og Opholdsstedet, og man var uenig om, hvorvidt man skulde lætte 2, 5, 10, eller 15 Aar som Betingelse for Forsørgelsesret paa Opholdsstedet. Saavidt jeg husker, har Regjeringen i sit tidligere Forslag sat 10 eller 15 Aar — jeg mindes ikke hvilket af Tallene — og jeg mener ligeiom sidst, at man ikke under nogen Betingelse bør gaa under 10 Aar. Forholdene ere saaledes her i